

кова висока, че стопанинътъ на парахода, старъ търговецъ на бисери, го пази като зеницата на очитъ си. Това е най-скъпото му съкровище“.

Следъ всичко станало, нѣма ли право пътешественикътъ да нарича този прекрасенъ черенъ бисеръ — бисерътъ на смъртта?

Понеже на нѣкои мѣста ловенето на бисери не е разрешено за всѣкиго, има много хора, които ловятъ бисери по контрабанденъ начинъ. Тѣхната плячка може всѣки мигъ да бѣде взета отъ канонеркитѣ — военнитѣ параходи, които пазятъ ловнитѣ мѣста. Но за търговцитѣ на бисери има други по-опасни хора: това сж пиратитѣ. Такива се срѣщатъ по всички морета, кждето се коватъ бисери. Тежко на беззащитнитѣ търговци, ако бждатъ нападнати отъ тѣхъ. Тѣ имъ взиматъ всичкия ловъ, добитъ съ толкова много трудъ; а ако срещнатъ съпротива — не се спиратъ предъ нищо, за да взематъ своята плячка: палятъ и убиватъ. Но често пѣти и пиратитѣ могатъ да си изпатятъ добре, ако се сблъскатъ съ добре въоръженъ търговски параходъ. Усѣтятъ ли това по-рано, тѣ веднага изчезватъ въ морето съ своя бързо плуващъ параходъ.

Около всѣка рѣдка скъпоценностъ хората създаватъ разни легенди и суевѣрия. За бисеритѣ такива сжществуватъ отъ най-старо време. Споредъ едно отъ тѣхъ, бисерътъ носи нещастие, затова блѣсъкътъ му се увеличава, ако го носи лошъ човѣкъ, и обратно — отслабва, ако го носи добъръ човѣкъ. Въ сжщность бисерътъ никога не изгубва своя блѣсъкъ. Ако потъмнѣе, достатъчно е да бѣде потопенъ въ спиртовъ разтворъ, за да си възвърне всичкия блѣсъкъ. Най-много потъмняватъ бисеритѣ, ако се намиратъ близу до ръждиво желѣзо. Това се случило съ австрийската императрица Елисавета. Тя имала разкошна бисерна огърлица, която пазѣла въ една желѣзна касичка. Като забелязала, че блѣсъкътъ ѝ отслабналъ, тя я оставила въ една